

Gerecht in Eerste Aanleg
van Curaçao

Zaaknummer : KG 2013/66053
Datum : 9 januari 2013

PLEITNOTA

In de zaak tussen:

FUNDASHON KORSOU FUERTE I OUTONOMO

gedaagde
hierna met “KFO” aan te duiden

en:

EMSLEY DIONISIO TROMP

eiser
hierna met “Tromp” aan te duiden,
gemachtigden: mrs. L.M. Virginia en R.M. Bottse

=====

Er waart een spook door Curaçao, het spook van de intellectuele daders van de moord op Wiels. Velen menen dat dit spook vandaag in deze zaal aanwezig is. Het is, immers, een feit, dat, naast ook andere geruchten, er, in ieder geval ook het hardnekkig gerucht in Curaçao de ronde doet dat de echte moordenaars van Wiels of de intellectuele beramers of financiers van die moord bij en rondom Tromp gezocht moeten worden.

De vraag zou gesteld kunnen worden of deze uitspraken jegens Tromp onrechtmatig zijn of niet. Wij menen dat noch voormelde uitspraken noch onze door Tromp gehekelde uitspraken in ons persbericht onrechtmatig mogen worden beoordeeld.

Wat Tromp uit het persbericht van FKO, van 21 oktober 2013, dat hij, als zijn productie 1 aan zijn verzoekschrift heeft gehecht, kennelijk niet is welgevallen en door hem als onrechtmatig is ervaren, zijn de navolgende passages:

- (a) Esaki ya a resultá den e ningamentu rotundo di Ministerio Públiko na Kòrsou pa investigá i persiguí e aktonan kriminal di e presidente kontroversial di e hunta di direktiva di Banko Sentral na Kòrsou Emsley Dionisio Tromp, nò opstante indikashon fuerte ku e la hasi su mes kulpabel na aktonan koruptivo, den entre otro asunto di su penshun i negoshinan den Hotel Renaissance.
- (b) Awor tin indikashon fuerte ku e presidente aki a malusá su funshon i a laga Banko Sentral usa fondonan públiko pa influensha ta kua opshon mester a gana den e referèndem di 2009.
- (c) Banko Sentral, ku e figura di Tromp na kabes, a hinka sèn di pueblo den e opshon SI ku Ulanda (figurábu: e poder kolonial) i e polítikonan na mando tabata propagá.
- (d) Awor ta resultá ku gobièrnu di e tempu ei i e presidente di Banko Sentral a malversá plakanan di Banko Sentral tambe pa finansiá e kampaña sushi i tambe kriminal pa logra ku e opshon SI a optené e márgen di bentaha sumamente chikí den e referèndem 2009.
- (e) For di kòntrol dor di Kontroloria di Kòrsou di e kuentanan anual di Antianan Ulandes di 2009, pa kua e Minister di Finansa di Antianan Ulandes di e tempunan tabata responsabel, a resultá ku e presidente di Banko Sentral, a pòmp mas di ocho mion florin den e esfuerso di e grupo SI pa enkadená Kòrsou mas den gara di kolonialismo Ulandes.

Bij de beoordeling of deze door KFO gedane uitspraken onrechtmatig zijn jegens Tromp gaat het, in essentie om de beantwoording van de vraag of onze vrijheid van meningsuiting mag worden beknot.

Het gaat daarbij om twee hoogstaande belangen. Aan de ene kant het recht op bescherming van de vermeende eer en goede naam van Tromp, die stelt dat de uitspraken zijn vermeende eer en goede naam hebben geschonden, en, daartegenover, onze, door, onder andere, artikel 10 EVRM en artikel 9 van de Staatsregeling van Curaçao, beschermde vrijheid van meningsuiting.

Artikel 10 EVRM, waaraan ook onze staatsregeling ondergeschikt is, bepaalt, voor zover hier van belang, dat een ieder recht heeft op vrijheid van meningsuiting en dat dit recht de vrijheid omvat om een mening te koesteren en om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Anderzijds onderkent het in dit artikel 10 vervatte grondrecht van vrije meningsuiting dat de uitoefening van deze vrijheid plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt en dat zij onderworpen kan worden aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van, onder andere, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen.

Weliswaar laat artikel 10 lid 2 EVRM dus beperkingen toe op de vrijheid van meningsuiting, doch niet zonder meer. Omtrent deze beperkingsmogelijkheden heeft het EHRM, de Hoge Raad en ook de Curaçaose gerechten, in de loop der tijd, een reeks arresten of vonnissen gewezen. Daarbij is de rode lijn dat eventuele beperkingen van de vrijheid van meningsuiting ter bescherming van de goede naam van anderen enkel zeer restrictief toegepast mogen worden.

De onderhavige zaak zal dan ook tegen die achtergrond moeten worden beoordeeld. Dit betekent reeds dat de door Tromp gewraakte uitspraken niet, zonder meer, onrechtmatig beoordeeld mogen worden. Het gaat er dus om dat wordt nagegaan of onze uitspraken jegens Tromp onrechtmatig beoordeeld mogen worden. Deze zullen niet enkel en alleen omdat zij Tromp onwelgevallig zijn en hij deze onrechtmatig acht gesanctioneerd mogen worden door het gerecht, zoals Tromp, gezien de als productie 2 overgelegde publicaties, kennelijk lijkt te menen. Wij zijn wat dat betreft dus zeker niet “koningsgezind”.

Het recht moet bij die beoordeling in de feiten van de zaak worden gevonden. Voor deze afweging heeft het EHRM in zijn rechtspraak een stelsel van ijkpunten ontwikkeld. Een verdrag, zoals het EVRM, schept natuurlijk ook zijn eigen rechtssfeer, die, omdat het verdrag en het daaruit voortvloeiende recht van hogere orde zijn, direct

ingrijpt in de nationale rechtssfeer en daar ook voorrang op heeft, ook als het gaat om de zogenaamde horizontale werking van grondrechten, zoals het recht op bescherming van een vermeende goede naam en faam.

Een belangrijk uitgangspunt daarbij is dat feiten bewezen kunnen worden, maar waardeoordelen niet. Dit brengt mee dat men bij het uiten van waardeoordelen een grotere vrijheid geniet dan bij het uiten van een vaststelling van feiten. Dat ligt ook voor de hand, want waardeoordelen zijn bij uitstek de drager van een mening.

Onze waardeoordelen, zoals vervat in de door Tromp gewraakte adjectieven in ons kennelijk bij hem in het verkeerde keelgat beland persbericht, vinden meer dan voldoende basis in vaststaande feiten, zodat Tromp dat persbericht heeft te slikken. Hoe ongaarne dat ook voor hem mocht zijn. Wat voldoende basis is hangt natuurlijk ook af van de omstandigheden van elk geval en de betekenis, die wordt toegekend aan de in uitspraken gebezigde woorden. Daarom is het zinnig om eerst te bezien wat de gebezigde woorden betekenen.

Uit het inleidende verzoekschrift halen wij dat Tromp het kennelijk beledigend acht dat wij van oordeel zijn dat er sterke aanwijzingen zijn dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan corruptieve handelingen. Het is daarom van belang na te gaan wat de termen “corruptie” of corruptief” inhouden. KFO is van oordeel dat er genoeg reden is om hem “de spin in het web van corruptie in Curaçao” te achten. Dat is ons waardeoordeel, welke wij uit feiten hebben gededuceerd. Immers, met door niemand, andere dan Tromp zelf, kennelijk te controleren miljoenen van het land, houdt hij structuren en netwerken in stand (zie productie 2). Ook dit is niet door KFO verzonnen.

Bij het begrip “corruptie” gaat het om een containerbegrip. Een begrip waaronder dus een veelheid van niet integer gedrag valt en waarbij het niet altijd om strafrechtelijk gedrag hoeft te gaan. Zowel de zwaardere vorm, die frauduleus handelen inhoudt, als lichtere vormen van ander niet integer handelen door personen vallen daaronder, met

name daar waar een publieke voorbeeldfunctie in het spel is¹. Hierbij is van belang te benadrukken dat het KFO te doen is om het grote publiek te waarschuwen voor wat wij als een gevaar beschouwen en dat wij door de inhoud en context van onze publicaties geen onduidelijkheid willen laten bestaan over wat wij bedoelen. In dit verband beroepen wij ons op artikel 10 EVRM. Wij bepalen uiteraard de reikwijdte van het maatschappelijke debat, dat wij willen en waaraan wij deelnemen en niet Tromp.

Gezien de enorme reeks arresten van zowel het EHRM als de Hoge Raad komt het ons voor dat voor een beperking van onze vrijheid om onze mening te verkondigen ook niet veel ruimte bestaat, zodat het ons eveneens lijkt dat Tromp zijn wens, om ons door de rechter te laten muilkorven, tot een droom moet verheffen. Het EHRM pleegt immers inperkingen van de vrijheid van meningsuiting aan zware eisen te onderwerpen. In het geval van uitingen, die voor meerdere uitleg vatbaar zijn, heeft het EHRM, al in 2001, beslist dat het aspect van de gebruikte waardeoordelen niet doorslaggevend mag zijn bij een oordeel over het debat². Het EHRM oordeelt dat men de inhoud van het debat moet baseren op de werkelijke inhoud van het debat. Dit is een sterke aanwijzing dat het EHRM vooral kijkt naar het debat dat de spreker of auteur met de uiting heeft willen aansnijden.

Onze uitingen zijn niet alleen gedaan in het kader van een politiek debat tussen de voorstanders van de consensusrijkswetten (SI) en de tegenstanders daarvan (NO), maar zij hebben ook het doel om het grote publiek te waarschuwen voor de praktijken van Tromp, die anders misschien verborgen zouden blijven. Met de oncontroleerbare miljoenen heeft hij deze samenleving en dan in het bijzonder het corrupte deel van deze samenleving volledig in zijn greep. En dat zijn in ieder geval niet de verworpenen van deze samenleving, die, alle mooie recente nieuwjaarswensen, inhoudende dat Curaçao een samenleving zou moeten zijn, waarin ruimte is voor eenieder, ongeacht zijn afkomst, ten spijt, al eeuwen, geen of geen echte participatie aan de economie van deze samenleving hebben.

¹ G.Smid, *Omkoping bestraft? Internationale invloeden op de strafrechtelijke bestrijding van (buitenlandse) omkoping* (diss. Rotterdam), Nijmegen: WLP 2012 p.2 en DD 2013, 65 p. 685.

² EHRM 27 februari 2001, Mediaforum 2001, 18 Susanne Jerusalem/Oostenrijk.

Dit is wat ons betreft de kern van de vrijheid van meningsuiting. Ingrijpen daarin is slechts toegestaan als er sprake is van een ‘pressing social need’ om een dergelijke ingreep toe te passen. Zeker gezien de meerduidigheid van het begrip ‘corrupt of corruptie’ en het feit dat dit woord, bij uitstek, geschikt is om een waardeoordeel weer te geven, brengt de Straatsburgse norm met zich dat de vrijheid van meningsuiting en de daaraan gerelateerde maatschappelijke discussie dient te prevaleren over de wens van Tromp.

Indien er van zou worden uitgegaan dat die termen ten volle moeten worden bewezen (wat wij overigens ook menen te kunnen; verwezen zij naar producties 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 en 14), dan blijft er van de vrijheid van meningsuiting weinig over. De beperking van lid 2 van artikel 10 EVRM zou daarmee de hoofdregel van lid 1 van dat artikel vervangen. Dat kan natuurlijk niet de bedoeling zijn.

Tromp heeft er ook een punt van gemaakt dat KFO de aantijging aan zijn adres heeft aangezwengeld, welke door de pers zou zijn overgenomen, en dat hij niet door KFO werd gehoord voordat KFO tot de publicatie is overgegaan.

Het is feitelijk onjuist dat KFO enige discussie over de integriteit van Tromp heeft aangezwengeld. KFO verwijst niet alleen naar, bijvoorbeeld, het rapport van de Algemene Rekenkamer van Curaçao (“ARC”), dat van 31 oktober 2012 dateert, maar ook naar de als productie 5 overgelegde knipsels uit de Vigilante van 14, 15 en 18 oktober 2013, die alle van oudere datum dan het persbericht van KFO, dat van 21 oktober 2013 is, zijn en waarin de aanwending van de 8.2 miljoen, ter financiering van de realisering van de in optie SI vervatte staatkundige structuur van Curaçaos aan de orde is gesteld.

Voorts wijst KFO dat in verband met die publicaties het recht van hoor en wederhoor door Vigilante werd toegepast doch dat Tromp weigerde een verklaring te geven. Bovendien, en ook dit verliest Tromp uit het oog, kan uit artikel 8 EVRM geen

verplichting worden afgeleid tot voorafgaande kennisgeving van een voorgenomen publicatie aan de betrokkene. KFO verwijst naar EHRM 10 mei 2011, appl. 48009/08, Mosley vs. het Verenigde Koninkrijk, waarin zulks is gearresteerd. Tromp is dus ook door verschuillende media benaderd om hetgeen waarvan hij, nadien, namelijk met het persbericht van 21 oktober 2013, door KFO werd beticht, te verklaren, maar dat hij er ook toen, zoals hij stelselmatig pleegt te doen (zie de reeks overgelegde publicaties hierover), voor heeft gekozen om geen verklaringen voor zijn handelingen te verstrekken, daarbij dus ook volledig miskennende dat hij een belangrijke publieke functie bekleedt die gespeend moet zijn van ieder vermoeden van niet integer gedrag.

Een zaak als deze moet dus aan de hand van een aantal criteria worden beoordeeld. Van het allergrootste belang is, zoals gezien, of de publicatie een bijdrage levert aan een debat over een onderwerp van algemeen belang. Daarbij kan ook eerdere gedrag van betrokkene relevant zijn. In dat verband volstaat KFO met een verwijzing naar de overgelegde bloemlezing over het niet integer te achten gedrag van Tromp.

Verder is ook van belang de wijze, waarop de geuite informatie is verkregen. Hier is de informatie afkomstig van een enorme hoeveelheid eerdere publicaties. Wij verwijzen nogmaals naar de vele door ons overgelegde krantenberichten, welke nimmer door Tromp zijn weersproken, noch door hem zijn uitgelegd. Voorts hebben wij onze informatie gehaald uit het requisitoir van het openbaar ministerie voor de Meervoudige economische strafkamer van de Rechtbank in Arnhem in de strafzaak tegen, de ook publiekelijk en meermalen, meer dan maatje van Tromp genoemde, John Deuss, waar een relevant, niet alleen Tromp zelf, maar, en dit is ernstiger, ook de werkgever van Tromp, namelijk de Centrale Bank van Curaçao en Sint Maarten ("CBCS"), en ook Curaçao, in een zeer negatief daglicht plaatsend, deel uit is overgelegd als productie 6. Dat openbaar ministerie liet geen spaan van Tromp en onze CBCS heel en er werd zelfs gepubliceerd of het niet Tromp en CBCS in die strafzaak de vervolgte verdachten hadden moeten zijn. Wij verwijzen naar het als onderdeel van productie 5 overgelegde krantenbericht van 12 december 2013. Wij verwijzen ook naar de overige zeer

negatieve en ook enorme publiciteit, die deze Deuss en Tromp, vanwege diens maatschap met Deuss, heeft veroorzaakt.

Voorts hebben wij ook informatie gehaald uit in het, als productie 13 overgelegde rapport van de ARC, van 31 oktober 2012, welke snoeiharde kritiek uit op het handelen van Tromp als President van CBCS, en, de, eveneens geheel te goeder trouw, op basis van ons ook volledig accuraat en juist voorkomende feitelijke gegevens, zoals blijkende uit de door ons, als producties 7, 8, 9 en 10, overgelegde aangiften tegen Tromp bij het openbaar ministerie, de, als productie 11, overgelegde analyse van de ambtelijke corruptie, waarvan hij verdacht wordt, de, als productie 12 overgelegde brief van advocaten Bonapart en Chelius, van 20 maart 2012, waaruit blijkt dat Tromp het Centrale Bankstatuut van Curaçao en Sint Maarten heeft geschonden en waaruit ook direct mag worden afgeleid dat hij zich, zonder meer, schuldig heeft gemaakt aan overtreding van artikel 2:331 van het Wetboek van Strafrecht, en de, als productie 14, overgelegde bewijsstukken, hebben gehandeld en dat wij dus ook deugdelijk onderbouwde informatie hebben verstrekt in ons persbericht van 21 oktober 2013. Het gaat ook om openbare juridische feiten en het publiek heeft er, in algemene zin, belang bij daarover te worden geïnformeerd³. Ongeacht of Tromp dat leuk vindt of niet.

De vrijheid om Tromp te bekritisieren valt dus duidelijk binnen de reikwijdte van artikel 10 lid 1 EVRM. Alleen op deze wijze kunnen politici en de publieke opinie namelijk te weten komen en verifiëren of Tromp zijn taak, met zeer zware verantwoordelijkheden, uitoefent op een wijze, die in overeenstemming is met het doel, waarvoor die taken hem zijn opgedragen. Te meer, nu, zoals hiervoor reeds is aangegeven, Tromp ook geen enkele vorm van uitleg voor zijn handelingen geeft. Naar ons is geïnformeerd weigert hij zelfs de Raad van Commissarissen van CBCS, althans de meerderheid van de Curaçaose leden daarvan, te informeren, terwijl hij de meerderheid van die leden, namelijk die van Sint Maarten en een illegaal Curaçao lid, volledig naar zijn hand heeft gezet. Onder andere door, naar verluidt, een dier commissarissen te benoemen in een bouwcommissie, waarvoor die commissaris betalingen krijgt.

³ EHRM 7 februari 2012, appl.nr. 39954/08 *Axel Springer vs. Duitsland*.
Pagina 8 van 23/ kfo-tromp pleitnotities080114

Tromp probeert zijn handelingen te verhulken achter de façade van CBCS en een goede naam en faam die hij zou genieten. Van dit laatste blijkt in ieder geval niet uit de enorme hoeveelheid krantenknipsels, zowel uit de Papiamentstalige als uit de Nederlandse pers, die wij, als producties 1, 2, 3, 4 en 5, hebben overgelegd. Daarin is een spoor van niet integer gedrag van Tromp te ontwaren.

Prioriteit moet in een democratische rechtsstaat steeds worden gegeven aan de bescherming van het politieke maatschappelijke debat. Dat past in de huidige tijdgeest. Een maatschappelijk debat waar handelingen als deze bekritiseerd moeten kunnen worden, ook wanneer dat op een kwetsende, choquerende en verontrustende wijze geschiedt. Dat mag ook in scherpe en harde kritiek, mits die maar niet is belichaamd in destructieve aanvallen die ongegrond zijn.

Dit klemmt te meer daar er in de overtuiging van de ‘Nee’ groep, waartoe KFO zich rekent, ook opvattingen besloten liggen over de inrichting van de samenleving. Een politieke overtuiging als voorgestaan door de ‘SI groep’, waartoe Tromp en de door hem, met publieke middelen, gefinancierde consultants toe behoren, moet altijd bestreden kunnen worden. De ‘NO groep’ hangt namelijk hun, door Tromp met gemeenschapsgelden gefinancierde, staatkundige hervormingen, met diens koloniale rijks wetten, die niets met consensus uit te staan hebben, doch die door de kolonisator, in strijd met het internationale recht, werden gedictieerd, niet aan. Het is uit die overtuiging dat door Tromp kennelijk besloten werd om, tegen alle rechtsstatelijke regels en internationalrechtelijke normen in, het project van de koloniale rijks wetten te financieren, om zodoende een voorsprong op de groep tegenstanders, onder wie dus ook KFO, te faciliteren.

De rechter dient, om tot een deugdelijk oordeel te kunnen geraken, eerst te kijken naar de uitlatingen op zichzelf. Deze uitlatingen dienen vervolgens, echter, niet op zichzelf gezien te worden, maar tegen de achtergrond van de omstandigheden van het gegeven geval. In die context kan het gegeven, dat de uitspraken gedaan zijn in het kader van

een maatschappelijk debat, het eventuele beledigende karakter daarvan aan de uitspraak ontnemen (zie: Rechtbank Amsterdam, 23 juni 2011, Wilderszaak, LJN BQ9001). Ook onze uitlatingen zijn gedaan in het kader van een politiek debat. Het is bekend dat KFO het boegbeeld en de voortrekker van de ‘NO groep’, het ‘NEE kamp’, is en ook altijd is geweest. KFO zal dat ook blijven en zal ook niet rusten eer Curaçao een daadwerkelijk autonoom land zal zijn. Dit betekent, dit voor alle duidelijkheid, een positie zonder de koloniale, zogenaamde, concensus-rijks wetten.

Het maatschappelijke debat en de roep om meer vrijheid horen niet alleen in een parlement thuis en stoppen ook niet bij de deur van het parlement. Ons soort debat vormt, ook volgens het EHRM, de essentie van de democratische rechtsstaat (EHRM 23 mei 1992, nr. 13778/88 Thorgeir Thorgeirson vs. IJsland).

De uitingsvrijheid heeft daarnaast ook niet alleen betrekking op informatie, die positief ontvangen zal worden, maar geldt met name ook voor uitlatingen, die grievend, schokkend of verontrustend zijn (EHRM 29 oktober 1992, nr. 14234/88 Open door e.a. vs. Ierland, r.o.71-72; zie ook het genoemde Wilders-arrest). Zonder deze vereisten van tolerantie en ruimdenkendheid kan een democratische rechtsstaat niet bestaan (EHRM 27 februari 2001, nr. 26958/95 Jerusalem vs Oostenrijk). De standaardjurisprudentie van het EHRM beperkt de bescherming van de vrijheid van meningsuiting dus niet tot welgevallige informatie of ideeën, maar “also to those that offend, shock or disturb” en wel vanwege de “demands of pluralism, tolerance and broadmindedness without which there is no “democratic society”” (Zie, onder meer, EHRM 25 januari 2007, appl. nr. 69354/01, Vereinigung Bildener Kunstler/Oostenrijk, par. 26). Te meer nu KFO, als leider van de groep, tot de oppositie van de consensusrijks wetten behoort, kan KFO zich dus zelfs van overdrijvingen en provocaties bedienen, wat wij, overigens, voor de duidelijkheid, in dit geval, niet eens hebben gedaan. In zijn Le Pen vs. Frankrijk arrest heeft het EHRM zijn vaste rechtspraak, volgens welke de uitingsvrijheid van vitaal belang is voor het vrije debat in de democratische samenleving, in herinnering gebracht, en daaraan toegevoegd dat de uitingsvrijheid niet alleen de inhoud omvat, maar ook de vorm (EHRM 20 april 2010, nr. 18788/09). Vrijheid van meningsuiting is

dus een hoeksteen van de democratische samenleving, een basisrecht, een zeer fundamenteel recht.

Hoe kan KFO onder woorden brengen waar zij voor staat, als zij handelingen als deze van Tromp niet, bovendien ook nog in het voetspoor van de ARC, fel mag bekritisieren, enkel en alleen omdat de kans op veroordeling daarvan door een rechter als het zwaard van Damocles boven haar hoofd hangt. Democratische participatie van degenen, die tegen de consensus-rijks wetten zijn en blijven, kan alleen maar gepaard gaan met vrije discussie, die op diens beurt, kan leiden tot vooruitgang en de realisering van een eerlijker samenleving. Daar staan wij voor en wij dienen dan ook de ruimte te krijgen en te hebben om mensen als Tromp, die wij als ‘de spin in het web van corruptie in Curaçao’ beschouwen, aan te kunnen pakken. Wij moeten gezien de functie, welke wij in ons maatschappelijk verkeer vervullen, wel de mogelijkheid hebben om stevig op bedenkelijke handelingen als deze te kunnen reageren, zonder te hoeven vrezen voor eventuele veroordelingen door een rechter.

Onze uitingen dienen niet onze privébelangen, maar beogen enkel het algemeen belang te dienen. Bovendien ligt de tolerantiegrens significant hoger, indien scherpe uitingen zich richten tegen een instantie of een persoon, die een publiek ambt bekleedt. In de EHRM-jurisprudentie is uitgekristalliseerd dat kritiek in het maatschappelijke discours spoediger door de beugel kan dan daarbuiten. Dat geldt, a fortiori, voor kritiek op de regering of publieke ambtsdragers. Wij verwijzen, onder andere, naar EHRM 8 juli 1986, appl. nr. 9815/82, Lings/Oostenrijk, NJ 1987, 901, par. 42, en EHRM 8 juli 1999, appl. nr. 23536/94, Baskaya/Turkije, Reports 1999-IV, par. 62). Met andere woorden, omgaan met ongezouten kritiek maakt deel uit van het takenpakket van een publieke ambtsdrager, zoals Tromp in zijn door ons aan de orde gestelde publieke functie van directeur van CBCS. De elementen maatschappelijk debat en ambtsdragers zijn daarin beslissend. Wij verwijzen ook naar EHRM 6 oktober 2011, appl. nr. 32820/09, Vellutini & Michel/Frankrijk.

In casu kan zeker niet gezegd zijn dat er bij ons sprake is geweest van een wel overwogen doel om te beledigen. De uitingen zijn op basis van het beschikbare materiaal te goeder trouw gedaan. Daarbij speelt ook een rol dat wij, als collectief in KFO, algemene belangen behartigen en voor allen, die meer vrijheid en autonomie voor ons eiland voorstaan, optreden.

Van belang is enkel dat ons door Tromp gehekelde persbericht, evenals de vele door ons overgelegde met ongezouten kritiek op Tromp doorspekte artikelen uit zowel de lokale als de buitenlandse media (zie producties 1 tot en met 5), een bijdrage levert aan een debat over een onderwerp van algemeen belang, waarbij het gedrag van de betreffende persoon, in casu Tromp, vanwege de door hem beklede publieke functie, relevant is. Wij hebben accuraat, op basis van feitelijke gegevens, die voor eenieder open en bloot zijn, uitspraken gedaan. Wij verwijzen nogmaals naar de talloze krantenberichten, de rapportages van de ARC, het requisitoir van het Nederlandse openbaar ministerie, de door de hiervoor genoemde vermoorde Helmin Wiels en, nota bene, de Regering van Curaçao tegen Tromp bij het openbaar ministerie gedane aangiften (zie producties 8 tot en met 11). Het gaat om openbare en tevens juridische feiten. Het publiek en zeker de ‘Nee groep’, heeft er belang bij hierover te informeren en ook te worden geïnformeerd.

Tromp heeft een hoofdrol gespeeld bij de beschreven handelingen. Juist nu het hier gaat om de directeur van CBCS is er een extra groot belang gelegen in de informatie, welke hij weigert te verklaren. Hier is van belang dat Tromp al jarenlang vrijwel continu in opspraak is voor zijn, in ieder geval, bedenkelijk te noemen handelingen, waarbij hij steeds eenzelfde gedragspatroon heeft gevolgd. Om dan te spreken over goede naam en faam is een lachertje. Daardoor ook kan Tromp minder verwachtingen koesteren als het gaat om respect voor zijn handelingen, hoe ook hij aan een goede naam en faam zou hechten. De inhoud van ons persbericht is ook zorgvuldig geformuleerd. Deze is dus ook gebaseerd op voldoende solide en goed verifieerbare feitelijke informatie. Een inbreuk op onze vrijheid van meningsuiting zal onvoldoende gerechtvaardigd zijn. Bij dit alles hebben wij zeer sterk laten meewegen dat Tromp geen enkele verklaring heeft willen geven, noch aan de pers, die hem veelvuldig om een reactie heeft benaderd, noch

aan openbare rechtsinstellingen, die onderzoek naar zijn bedenkelijke praktijken wilden doen. Voor wat dit laatste betreft doelen wij op zowel de ARC als de Regering van Curaçao. In plaats van de van hem verwachte transparantie, die hem als publieke figuur niet alleen gesierd zou hebben, maar waartoe hij ook verplicht is, verkoos hij de aanval. Ter adstructie van de juistheid hiervan verwijzen wij naar de als productie 5 overgelegde stukken. Ook KFO heeft hem, ook geheel tevergeefs, via zijn gemachtigde, om ophelderingen gevraagd. Hij antwoordde met dit geding.

Het gaat ons om de belangwekkende kwestie of in strijd met geldende regels in het kader van de totstandkoming van de naar onze mening koloniale consensusrijkswetten, onder de kap van de CBCS, is gehandeld. Daar gaan de door ons, hiervoor, sub b tot en met e, weergegeven uitspraken over. Dat de directeur van CBCS rechtstreeks daarbij was betrokken, maakt dat het gedrag juist extra afkeurenswaardig beoordeeld moet worden, zoals ook uit de rapportage van de ARC en de genoemde krantenknipsels kan worden geconcludeerd. Bovendien gaat het niet om een, op zich staand, incident. Het gaat om een structurele gedragslijn die voor onze samenleving onaanvaardbaar is in onze optiek en daar treden wij dan ook steeds hard tegen op.

De duistere, door Tromp niet verklaarde, activiteiten, waartoe hij niet gerechtigd was, wenst hij ook niet voor zijn rekening te nemen en heeft daarom maar besloten om, ook met de ARC verstoppertje te spelen.

Tot die handelingen rekenen wij ook het feit, dat Tromp, de minister van Financiën in de tot vóór 10 oktober 2010 zittende overheid, met een zeer lucratief en aantrekkelijk arbeidscontract, in dienst van CBCS heeft genomen, met de voorwaarde dat zij gedurende twee jaar thuis mocht zitten om, naast haar salaris, ook het wachtgeld als gewezen minister gedurende die periode te innen. Is dit raar voor een centrale bank en haar president (zie productie 4)? Is dit geen oplichting van het land en het gros van haar overgrote deel van de bevolking, die snakt naar gevulde ijskasten? Zie ook de als onderdeel van productie 5 overgelegde krantenknipsels, van 18 oktober, 5 en 6 november 2013. De ex minister was de uitgesproken voorstander van de koloniale

consensus-rijks wetten en zal destijds wel gedacht hebben: “Ik wacht rustig en met graagte de voordelen van uw illegale activiteiten en de verkwanseling van onze autonomie af”.

Daarom is het goed om buiten elke twijfel te doen vaststellen dat de president van de CBCS, op generlei wijze, dat wil zeggen noch incidenteel, noch expliciet noch impliciet, op een ‘delicteuze’ of niet integere wijze heeft geopereerd. Bij grote sommen gemeenschapsgelden (8.2 miljoen) dient er verslag te worden gedaan en verantwoording te worden afgelegd. Passief blijven en daardoor alle berichtgevingen, inclusief alle eventuele speculaties daarin, hun eigen leven laten leiden en die niet afkeuren of weerspreken kan niet door de beugel. Van belang is overigens om te vermelden dat de hiervoor reeds genoemde voormalige minister van Financiën, Ersilia de Lannooy, na haar aftreden als zodanig, voor een astronomisch salaris van niet minder dan NAF 300.000,- op jaarbasis, door “onze” Tromp in dienst is genomen bij de CBCS. Ook dit gegeven is uitgebreid in de media aan de kaak gesteld en is niet uit onze koker (zie productie 4).

De bevolking is ten tijde van het referendum door dezelfde groep, waartoe ook deze ex minister van Financiën, een andere ex minister van Financiën en gewezen premier, namelijk Etienne Ijs, een ander ex premier en minister van Justitie, Suzy Romer, en ook Tromp behoren, met, onder andere, het sprookje, dat zij met de door hen voorgestane herkolonisatie van Curaçao en de inlevering van haar autonomie, eindelijk over volle ijskasten zou komen te beschikken, ronduit misleid en belazerd om voor de door ons aangevochten rijks wetten en dus “JA” te stemmen. En dan heeft Tromp noch het lef om van iedereen, juist ons in rechte te betrekken. Wij hebben in ieder geval met een schoon geweten in het referendum van 2009 een eerlijke informatiecampagne, zonder door Tromp met miljoenen gemeenschapsgelden illegaal gefinancierd te worden, maar gewoon door de wijken in te gaan, toch 48% van de stemmen behaald.

Het gaat er niet om of wij hem persoonlijk hebben aangevallen. Hij heeft nu eenmaal een sleutelrol gespeeld in diverse bedenkelijke handelingen en bekleedt een openbare

functie. Samen met de genoemde ex ministers is ook Tromp aanspreekbaar voor deze rechtsstatelijke keuzes die de grondvesten van onze democratie aantasten. Zeker als hij bovendien ten onrechte meent gerechtigd en/of bevoegd te zijn geweest om gemeenschapsgelden in dat kader aan te wenden en weigert verantwoording af te leggen aan de ARC of de pers, ten koste van het belang van de waarheidsvinding in deze. Op deze aspecten gaat Tromp in het geheel niet in. Zijn enige grief is een subjectieve, namelijk wat volgens hem wel of niet van hem mag worden gezegd. Het issue zelf laat hij onaangeroerd. Het ligt, echter, niet op de weg van Tromp om zijn eigen oordeel over de wijze, waarop wij een maatschappelijk probleem in beeld brengen, in de plaats van die van ons, te stellen. Deze subjectieve reden is volstrekt onvoldoende om een inmenging in of een beknotting van onze vrijheid van meningsuiting, die wij nodig achten in deze samenleving, te rechtvaardigen. Tromp moet gewoon, zoals niet alleen wij, maar ook vele persmedia hem verzochten, weerwoord geven en niet denken dat hij boven iedereen staat of zich, door zijn openbare positie, achter anderen kan verstoppen. Hij moet het debat aangaan. Dat kan hij, echter, natuurlijk niet, omdat hij er zeer goed van doordrongen is en dus door en door weet dat noch de vele kranten noch de ARC, noch het Nederlandse OM en binnenkort ook PriceWaterhouse (zie productie 6, krantenknipsel uit de Extra, van 3 december 2013), liegen. Dat doen wij evenmin. Integendeel, de feiten zijn zeer alarmerend en schreeuwen om uitleg.

Het gaat bij ons om de principekwestie van de rol van de president van de CBCS in deze samenleving. Men heeft er recht op te weten hoe mooi of lelijk die rechtspolitieke werkelijkheid is. Bij het aan de kaak stellen van misstanden behouden wij onze verantwoordelijkheid om zelf een onderzoek naar de feiten te doen. En geloof ons, wij hebben dat op meerdere vlakken gedaan. Wij hebben met veel mensen gesproken, onder wie ook leden van de Raden van Bestuur en Commissarissen van de CBCS. Het beeld is ontluisterend. Die werkelijkheid is zeker niet mooi. Wij beschouwen Tromp dan ook als een in meerdere opzichten door en door corrupte figuur. Zolang wij die werkelijkheid niet aankleden met roddels of onware feiten, mogen wij die ook naar voren brengen in een objectieve strekking en met harde bewoordingen. Wij willen ook

opmerken dat men zich wel van meningen kan distantiëren, maar niet van ware feiten. Verder brengt ook onze rol in zowel KFO als in die van advocaat in een democratische samenleving mee, dat wij melding mogen en zelfs moeten maken van bedenkelijke werkwijzen, welke mensen als Tromp in deze samenleving bezigen.

Directeur van de CBCS levert macht op, maar scheidt ook verantwoordelijkheid. Zij die meer macht hebben zullen zich, bij de inrichting van hun gedrag, mede door die extra macht en verantwoordelijkheid moeten laten leiden. Als Tromp meent op deze wijze te werk te mogen gaan, dan moet hij niet bij een rechter, als bij mamma, gaan huilen wanneer hard naar hem wordt uitgehaald vanwege zijn handelen. Wij hebben dan ook geen enkel medelijden met hem en treden in deze dan ook zonder berouw op. Tromp heeft er immers bewust en wel overwogen voor gekozen om op de door hem gekozen wijze te werk te gaan en daarbij er ook bewust voor gekozen om zich van controlerende instanties af te schermen en zich van het geven van uitleg te onthouden. Dit blijkt uit de als producties 5 en 13 overgelegde documenten. De door ons gebezigde terminologie is geen andere, dan die welke ook bij andere ambtenaren, die opzettelijk in strijd met regels en hun ambtsplicht hebben gehandeld, wordt gebruikt. Waarom zouden wij voor Tromp andere of nieuwe of alleen hem welgevallige woorden moeten hanteren. Als publieke figuur moet juist hij tegen veel hardere woorden kunnen.

Als het oordeel zou moeten zijn dat mensen, die enkel uit geldzucht, voorstander zijn van de koloniale rijks wetten, ons volk verder mogen misleiden en KFO daarom zich koest moet houden, dan moet KFO maar veroordeeld worden. Als gevonden wordt dat deze zaak om het aanzien van personen en instituten, zoals die van Tromp, draait boven principes en democratische controle, dan moet die veroordeling maar volgen. Weet wel op voorhand, echter, dat KFO zich de mond niet laat snoeren en in dat opzicht onverbetterlijke recidivisten zal blijken te zijn. Zolang KFO zal bestaan en wij in leven zijn, zullen de praktijken van mensen, zoals Tromp, niet geruisloos plaats kunnen vinden, ook al hebben de kapitaalkrachtigen de meeste media onder controle (zie het rapport van Transparency International). Als Tromp zich weer aan onoorbaar gedrag schuldig maakt, zullen wij nog harder uithalen, omdat hij dan immers zijn les niet heeft

geleerd. Wij beschouwen het als onze taak en plicht om (ook) hem, op harde wijze, publiekelijk tot de orde te roepen, nu wij hem niet kunnen afzetten.

Wij staan dus inmiddels voor meer dan 100% achter ons persbericht. Wij hebben inmiddels ook veel meer informatie over de persoon Tromp binnen. De discussie gaat niet over een aantal harde woorden, zoals Tromp suggereert. Zo eenvoudig ligt de zaak niet. Het gaat om feiten, die verband houden met de beslissing om opzettelijk en doelbewust niet begrote belastinggelden in de tweestrijd om de staatkundige structuur te werpen, ten behoeve van de voorstanders van de koloniale optie. En wat nog erger is, is dat Tromp meent de dienst te kunnen uitmaken en alleen en zelf afwegingen mag maken wanneer regels wel of niet mogen worden overtreden en ook nog eens mag weigeren om verantwoording af te leggen. Het gaat in deze niet om insinuaties en beweringen maar regelrechte, gedocumenteerde, zeer ernstige feiten, die, het zij benadrukt, óók door ons, aan de kaak zijn gesteld. Feiten die keihard staan en met documenten zijn gestaafd. Het zijn geen lasterlijke of denigrerende beschuldigingen.

Is het immers normaal dat een president van een centrale bank direct betrokken is bij “een lening” van, nota bene, NAF 3.000.000 aan zijn vriendin, zonder dat daarvoor wat voor zekerheden dan ook, die commerciële banken gewoon en verplicht zijn te vorderen bij de verstrekking van dergelijke leningen, andere dan het woord van Tromp dat “de lening” terugbetaald zal worden. Is het normaal dat “die lening” dan niet rechtstreeks aan Tromp zelf wordt verstrekt door zijn bevriende bank, die hij zijn kornuit Ansary in de schoot heeft doen belanden? Is het normaal dat een substantieel deel van die lening (US\$ 400.000) direct doorgesluisd wordt naar de privé pensioenstichting, Stichting ET Pensioenen, van Tromp? Is het ook normaal dat Tromp weigert de Regering van Curaçao daaromtrent uitleg te geven, wanneer hij daarom wordt gevraagd door die regering en er voor kiest om publiekelijk tegen zijn regering uit te halen en zelfs, in plaats van uitleg te geven, zich schuldig maakt aan het doen van volledig ongegrond gebleken en dus valse aangiften tegen de ministers, die hem om die uitleg vroegen? Is het dan normaal dat een president van een centrale bank, wanneer dit allemaal in de publiciteit is geraakt, de storting in zijn privé pensioenfonds verklaart

met een vermeende “lening”, die hem is verstrekt door zijn vriendin, aan wie de “lening” van de bank, waarvoor hij zich dus ook persoonlijk borg heeft gesteld met zijn persoonlijk woord dat terugbetaald zou worden? Is het normaal dat wanneer dit allemaal uitlekt Tromp zijn pensioenstichting dit geld hals over de kop terug doet betalen aan zijn vriendin? In ieder geval zijn wij niet alleen in het stellen van deze vragen. Zowel de pers als de ARC is ons hierin voorgegaan. Nu wachten wij nog op het openbaar ministerie, over wiens integriteit de laatste jaren ook ernstige bedenkingen zijn gerezen en inmiddels bestaan in onze samenleving. Anderen zijn door dit ministerie voor veel minder vervolgd en maatschappelijk geruïneerd.

Is het soms normaal dat een president directeur van een centrale bank een crimineel gebleken organisatie, ondanks diens laagst mogelijke “bank camel rating”, de best denkbare bankvergunning laat behouden, namelijk die om als algemene deviezenbank in Curaçao te opereren, terwijl de aanhoudendheid van die rating hem had verplicht om deze bank onder curatele te stellen, dan wel haar die vergunning te ontnemen, en, wanneer gebleken is dat inderdaad sprake van een criminele organisatie is, die organisatie en diens beheerders, Deuss en co, zelfs advocaten aanreikt en met gemeenschapsgelden betaalt om hen in een tegen hen gevoerde strafrechtelijke procedure te doen verdedigen? De PSB Bank, die in april 2014, 109 zal bestaan, wordt consequent een dergelijke vergunning geweigerd. Is het normaal dat deze president van de CBCS daarbij nalaat om er op toe te zien dat Deuss en co. en hun bank, FCIB, zich aan de MOT-wetgeving van Curaçao houdt? Is het dan niet normaal dat die directeur dan ook het predicaat “mafiamaatje” wordt opgespeld? Is het dan maar te accepteren dat die president directeur er niet voor zorgt en dus nalaat dat de aldus, middels de criminele organisatie, verkregen criminele voordelen ontnomen worden door aangifte van dat witwassen door die criminele organisatie te doen? Is het dan niet normaal dat daarnaar ook bij het Nederlandse openbaar ministerie in vele persmedia vragen ontstaan omtrent de integriteit van Tromp en, nog erger, van CBCS? De conclusie lijkt onder die omstandigheden te moeten zijn dat ook Tromp zelf onderdeel is van die criminele organisatie en daarin ook onze CBCS heeft meegetrokken.

Is het soms normaal dat de president van CBCS, buiten zijn raad van bestuur om, en dus in strijd met het Centrale Bankstatuut voor Curaçao en Sint Maarten, hetgeen, zonder meer, het strafbare feit ex artikel 2:331 van het Wetboek van Strafrecht oplevert, middels de aankoop van een door deze uitgegeven obligatielening, aan een private onderneming een lening van US\$ 150.000.000 verstrekt? Uit de memorie van toelichting op artikel 13 lid 1 van het Centrale Bankstatuut voor Curaçao en Sint Maarten blijkt, expliciet, dat de verlening van kredieten aan anderen, zoals overheidsinstellingen, niet is toegestaan. Sint Maarten Harbour Finance N.V. is een 100 % overheidsinstelling. Geldt deze regel niet voor Tromp? Voorts blijkt uit artikel 10 leden 3 en 6 van het Centrale Bankstatuut voor Curaçao en Sint Maarten dat CBCS in casu evenmin een terugkoopgarantie had mogen geven. Immers, uit de memorie van toelichting op deze leden blijkt dat garanties alleen in situaties, waarin CBCS als “lender of last resort” optreedt, garanties verstrekt mogen worden. Waren hier overigens de vereiste kleine spaarders, met lege koelkasten, in het spel?

Is het ook normaal dat CBCS een obligatielening van NAF 250.000.000 aan Aqualectra verstrekt, terwijl dit in strijd is met de internationale door centrale banken toegepaste norm dat nimmer voor meer dan 5 % van het eigen vermogen van de bank die lening wordt verstrekt aan een enkele instantie (de zogenoemde “single borrower exposure”)? In casu vertegenwoordigde deze lening aan Aqualectra ruim meer dan 40 % van het eigen vermogen van CBCS, toen deze obligaties door CBCS werden gekocht en de daarin vervatte lening aan Aqualectra werd verstrekt.

En dan de financiering van de “SI optie” in het referendum van 2009. Vaststaat dat Tromp, daarbij in het nauw gedreven, uiteindelijk heeft erkend dat de 8.2 miljoen aan gemeenschapsgelden, welke ook wij en dus niet wij alleen en ook niet als de eersten, aan de orde hebben gesteld, zoals, in strijd met de werkelijkheid, door Tromp is gesteld, heef aangewend om de nieuwe, per 10 oktober 2010, ingevoerde, geherstructureerde koloniale staatkundige organisatie van Curaçao, te financieren. Naar inmiddels uit de media is gebleken, hebben de boegbeelden van dit nieuwe in de “SI optie” vervatte kolonialisme, van wie een zelfs stelde dat zij in strijd met het Statuut adviseerde om die

SI optie toch te aanvaarden, bedoeld is op Suzy Romer en Etienne Ijs, miljoenen hebben opgestreken als Consultants in het kader van de realisering van die optie en dat zij daardoor miljonair geworden (zie productie 6). Dat deze financiering door CBCS niet integer en zelfs crimineel is geweest, is, evenmin, uit onze koker voortgekomen. Wij verwijzen naar de krantenartikelen, die zijn overgelegd als onderdeel van productie 5. Ook de ARC heeft in haar, als productie 13, overgelegd rapport, van 31 oktober 2012, op pagina's 40 en volgende (punt 4.19), aangetoond dat hoe dat ook gewend of gekeerd wordt, met deze financiering van toen, die ook, samen met haar hier genoemde verdedigers van die optie SI en beneficiarissen van die 8.2 miljoen, in casu sprake is geweest van hetzij schending van het budgetrecht van de Staten van Curaçao, omdat dit bedrag buiten de begroting van Curaçao is versluierd door Tromp, hetzij Curaçao werd opgelicht en benadeeld doordat dit bedrag werd achtergehouden van het door CBCS aan Curaçao verschuldigde dividend. Is dit niet corruptief en crimineel?

Als onze rechtsorde dit allemaal onbestraft laat en dus daaraan geen gevolg geeft of, erger nog, zelfs beschermt, hetgeen ons openbaar ministerie ook lijkt te doen, zoals ook door ons in ons persbericht is gelaakt, dan laat dat onze mening onverlet, dat ook het gehele systeem corrupt is. In dit verband zij er op gewezen dat door niemand anders dan de Regering van Curaçaos aangifte werd gedaan tegen Tromp, maar dat het openbaar ministerie niet thuis geeft. Dit is werkelijk bedenkelijkheid ten aanzien van dit ministerie ten top en een direct gevolg van de koloniale rijks wetten, die met zich brengen dat er in Curaçaos geen democratische legitimatie voor dit openbaar ministerie bestaat. Dat de top van dit ministerie ook nog durft te verkondigen dat Tromp niet vervolgd kan worden, omdat hij geen ambtenaar zou zijn, is werkelijk bedroevend voor het juridische benul van die top. In ieder geval wordt de integriteit van het gehele bestuurlijke systeem van Curaçao aangetast door de president van CBCS, die opzettelijk regels naast zich neerlegt, zich niet aan procedures gebonden acht en dus bedreigender is dan wat voor uitspraak dan ook van drie advocaten in een stichting.

Onze uitspraken zijn altijd hard maar wel altijd zakelijk en, zoals gezien, gebaseerd op waarheid. Als wij daarvoor veroordeeld moeten worden, dan zij het zo. Die prijs

betalen wij dan graag. Wij nemen geen woord terug. Wij staan nog steeds achter de inhoud van niet alleen dat persbericht, maar ook achter alles wat vandaag naar voren is gebracht. Wij zijn er van overtuigd dat Tromp een echt gevaar voor onze samenleving oplevert en dat, met hem aan de macht, nimmer gevulde ijskasten zullen terechtkomen waar die, na eeuwen, wel eens terecht zouden moeten komen, namelijk de ontheemden van onze samenleving, die, tot nu toe, niet daadwerkelijk met ons kunnen samenleven en genieten van ons land en wat dit land voortbrengt.

Wij zeggen de dingen zoals ze zijn en zijn geen huichelaars, ook niet wanneer velen daar problemen mee hebben of zouden hebben, wat kennelijk het gevolg is van een systeem, waarin goede onderlinge verhoudingen al even lang boven principes en het algemeen belang gaan. Dit soort handelen, mag gewoon niet worden afgedekt op basis van subjectieve opvattingen dat een woordkeuze onjuist zou zijn. Als Tromp ja wil zeggen tegen het gedrag dat hij vertoont, dan niet binnen CBCS of Curaçao. Dit moet absoluut zuiver en duidelijk zijn, ook voor hem. Dit is in ieder geval onze hoop en overtuiging voor de toekomst en daar werken wij bijzonder hard aan.

In het licht van het voorgaande en tegen de achtergrond van de al jaren door de pers en onze stichting geboden kritiek op deze kwestie van algemeen belang, zijn de subjectieve opvattingen van Tromp, volledig irrelevant. Er is duidelijk onderscheid tussen kritiek op het functioneren van openbare personen en instanties en een persoonlijke aanval in een privé sfeer, die niets met dat openbare functioneren te maken heeft. Er moet ruimte zijn en blijven om opvattingen te ventileren over de wijze waarop Tromp en andere vergelijkbare overheidsdienaren het algemeen belang dienen. Tromp wordt niet op een andere kwaliteit gepakt dan die, welke met dat belang verband houdt. Hij zou dan ook reeds daarom niet ontvankelijk verklaard moeten worden in zijn vorderingen. Hierbij is ook van belang dat KFO reeds uitgebreid in de pers verslagen feiten aan de orde heeft gesteld, zodat reeds daarom hij niet kan slagen in zijn opzet met deze procedure. KFO verwijst naar de uitspraak van dit gerecht in de zaak Dos Santos/Antilliaans Dagblad, van 15 april 2013 (AR 2012/58131, sub 7).

In zaken behorende tot het publieke debat, aanvaardt het EHRM al sinds 1991 het onderscheid tussen geoorloofde felle kritiek op het functioneren van openbare instellingen en personen, tegenover de minder grote vrijheid waar het strikt om privé personen gaat (EHRM 23 mei 1991, NJ 92, 456, noot onder 6). Het woord “korupshon” is al in 1988 (GEAC AR no. 46/88 KG) in onze rechtspraak, als maar binnen de context gebezigd, als gerechtvaardigde zakelijke en harde kritiek toegestaan. Ook de rechtspraak van de Hoge Raad is volledig in pas met de door het EHRM ontwikkelde criteria en geeft (steeds meer) ruimte voor harde kritiek op het optreden van publieke personen en instellingen. Een al te bevangen eerbied is een belemmering voor open discussies betreffende onderwerpen van publieke aard past daar niet (meer) bij. Het handelen van Tromp heeft het risico voor hem geschapen dat hij met harde kritiek wordt geconfronteerd. Wij leven anno 2013 en “onaanraakbaren” bestaan niet in een echte democratie en zeker niet bij ons. Het belang van onze gemeenschap is dat Tromp, in alle opzichten, correct en integer optreedt,. Dit belang mag niet worden onderschat. Verrichtingen van de president van CBCS behoren nu eenmaal tot het publieke domein en daardoor ook het publieke debat, een begrip, waar het EHRM groot gewicht aan toekent. Niet Tromp maar de ontplooiing van een kritische democratie staat voorop. Indien onjuistheden al door ons zouden zijn uitgesproken, hetgeen wij uitdrukkelijk betwisten, is dat te wijten aan een totaal gebrek aan openheid zijdens Tromp, zodat hij zich ook dat zal hebben te laten welgevalen. Ook de ARC heeft, buiten iedere twijfel, vastgesteld dat daar sprake van is en heeft zelfs overwogen de sterke arm in te schakelen om de door haar gewenste ophelderingen te krijgen. In een dergelijk geval zijn de grenzen, die aan de vrijheid van meningsuiting van de criticus, gesteld mogen worden, des te ruimer. Tromp zelf heeft de vragen doen rijzen naar zijn handelingen. Tromp heeft weliswaar niet uitdrukkelijk erkend dat wij het gelijk aan onze zijde hebben, maar hij heeft onze stellingen evenmin weersproken. Is het weigeren om openheid van zaken aan de ARC te geven geoorloofd? En mag Tromp afzien van het bieden van openheid van zaken? Zoals blijkt uit de tekst van ons door hem gelaakte persbericht is het onmiskenbaar onze bedoeling geweest deze en/of dergelijke vragen aan de orde te stellen. Wij hebben hem, na de sommatiebrief van zijn gemachtigde, om tot rectificatie over te gaan, ook expliciet verzocht om die openheid. Hij liet

antwoorden met dit geding. Wij zijn echter geen stichting of advocaten, die er zijn om te vertellen hoe goed alles gaat, maar juist om zaken als deze, die niet goed zijn, te melden.

Op voormelde gronden concluderen wij tot de niet ontvankelijkheid van Tromp, dan wel tot afwijzing van zijn vorderingen, kosten rechtens.

Kòrsou Fuerte i Outónomo

Voor deze:

Chester Peterson